НЕ СМІЯВСЯ БЕЗ ЛЮБОВІ

Олесь Гончар сказав: «Мабуть, із часів Івана Котляревського не сміялась Україна таким життєрадісним, таким іскрометним сонячним сміхом, яким вона сміялася знову в прекрасній творчості Остапа Вишні».

Світлана Куштан

Цього року ми відзначаємо 125-річчя від дня народження видатного українського гумориста й сатирика. З цієї нагоди у Білоцерківській центральній районній бібліотеці пройшло свято гумору «Ніколи не сміявся без любові» для членів клубу «Промінь надії» Академії пенсіонерів.

Розпочалася зустріч розповіддю-інсценізацією про життєвий та творчий шлях письменника у виконанні ведучої Т.В. Шишки та В.П. Хайлова, який виступив на святі в ролі Остапа Вишні. Вдало підібрані цитати видатного сміхотворця допомогли не лише підняти настрій аудиторії, а й глибше розкрити особистість Остапа Вишні як непереборного життєлюба та оптиміста. У найскладніших умовах він ніколи не втрачав віри в людину, в її душевну красу. Свідченням цього є більше десятка книг гуморесок та фейлетонів, у яких переплелися дотепність і ліризм, світлі та сумовиті настрої.

Питання побуту, освіти, темні прояви людської психології, політичне, господарське, культурне життя – ось далеко не повний перелік тем усмішок, які пролунали на святі. Своїм

Сам Остап Вишня переповідає власний життєпис

особистим баченням неповторного гумору Остапа Вишні поділилися з усіма присутніми Ф.О. Юдицький, О.П. Тітова, В.Д. Орлова, Л.М. Мовчан, С.В. Куштан, Г.С. Сполович.

Прозвучали на святі й українські жартівливі пісні. Адже, як зазначила ведуча, Остап Вишня був закоханий у народну пісню.

Так, незважаючи ні на що, ми живемо повнокровним життям, разом зі своїм веселим, дотепним, талановитим народом. Не забуваймо заповіту невмирущого Остапа Вишні: «Сміймося на здоров'я, посміхаймося, будьмо приязними до людей».

Ми сміємось і будемо сміятися, бо знаємо, що сміхом своїм ми допомагаємо нашому народові боротися і перемагати.

Члени клубу «Промінь надії», які «на відмінно» засвоїли заповіт Остапа Вишні

ТРЕТІ НАРОДИНИ

Звичайного осіннього дня в приміщенні, де традиційно проходять зустрічі клубу «Сузір'я» Академії пенсіонерів, було гамірно...

Валентина Зикова

Та це був не той гамір, який створює невдоволена чи агресивна юрба, і не той, коли суперечки одночасно декількох десятків людей створюють ритм роздратованого вулика, – ні! Звучав сміх і жарти, посмішки сяяли на обличчях, святкова атмосфера відчувалася в усьому, починаючи від прикрашеної зали і закінчуючи вишуканими вбраннями присутніх... Ще б пак - «Сузір'я» в колі друзів святкувало свій третій День народження.

За добрим звичаєм, що вже став традицією нашого клубу, захід розпочався з девізу, що одночасно виголошується всіма присутніми. Тож вкотре залунало загальне: «В «Сузір'ї» дружба як граніт – вона здивує цілий світ», що також неминуче було прийнято бурхливими оплесками.

Висловити свої відчуття та емоції щодо іменників зібралося багато гостей. Тому після вступного слова куратора клубу Євгенія Дороша, естафету віншувань відразу підхопила Любов Абрамова – людина, яка була однією з перших членів клубу. Спогади про те, як усе розпочиналося, перепліталися з сьогоднішніми днями та побажаннями на майбутнє, створюючи тим самим теплу атмосферу.

Привітати академістів-сузір'ївців також приїхав співочий колектив «Вербиченька», який майстерним виконанням ряду пісень не лише зірвав бурхливі овації, а й був запрошений «на біс»! Промову про життя клубу виголосила координатор клубу Тетяна Сулейманова, вірші власного виконання на тему академії читала Надія Гаврильченко, піснями віншувала подруг та гостей Людмила Безкрила.

Не обійшлося на святі і без сюрпризів. Та ще й яких – завітали директор Благодійного фонду Костянтина Єфименка Олена Ткач і... сам засновник – Костянтин Олексійович! Від такого вояжу академісти спочатку розгубилися, та все ж опанували себе і після заслужених вітань із днем народження академії, засипали шановних гостей питаннями – звичайними, буденними про життя, академію, країну. Питали за те, що цікавило, тому розмова вийшла щира та невимушена.

А далі був сюрприз. За три роки існування академія провела безліч заходів, екскурсій, поїздок, візитів. На пам'ять завжди робили фотографії, тож кліп, створений зі світлин із усіх заходів, і презентували на святі. Перегляд був жвавим, бо ж перед очима пробігали всі заходи що відбулися – сумні чи веселі, стримані чи бурхливі, велелюдні чи небагаточисельні, та всі вони рідні! Хтось упізнавав себе

Іменинний торт від Костянтина Єфименка

чи подруг, місця, де були, людей, яких запрошували тощо. Закінчувалася демонстрація тим, що академісти наввипередки визначали, до якого заходу належать ті чи інші кадри.

Було що згадати, а мені подумалося наступне. Чудово, що за три роки мерехтливі та несміливі «зірочки» сплелися в потужне, дружнє «Сузір'я», яке, я впевнена, не згасне на небосхилі нашого міста та нашого життя ще упродовж довгих років !

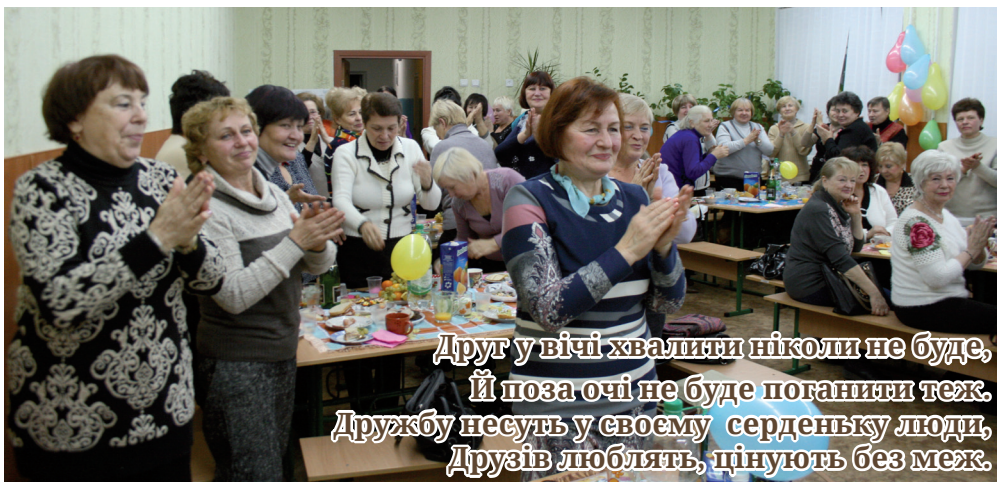
Друг у вічі хвалити ніколи не буде,
Й поза очі не буде поганити теж.
Дружбу несуть у своєму серденьку люди,
Друзів люблять, цінують без меж.

АНДРІЇВСЬКІ ВЕЧОРНИЦІ

З давніх-давен Україна славиться величними традиційними святами й обрядами. Одним із свят, яке завжди відзначали наші діди й прадіди, було велике зимове свято — День Андрія Первозванного.

Світлана Линник,
зав.бібліотекою-філіалом №4

Тому 12 грудня працівники бібліотеки-філіалу №4 вирішили не порушувати традицій українського народу і, ненадовго повернувшись у минуле, відзначили це свято веселими Андріївськими вечорницями в клубі «Зарічани» Академії пенсіонерів.

Святково прибрані столи, запашний хліб, вишиті рушники, калита, рогачі, вареники – все ожило перед глядачами, як у давні часи. Господиня заходу Світлана Линник ознайомила присутніх з історією свята Калити, яке щорічно відзначають українці 13 грудня.

Основну частину свята становили різноманітні ігри, кусання калити, конкурси для чоловіків. Національний колорит із минулого життя українців оригінально передали основні дієві особи свята – пан Коцюбинський та пан Калитинський. Вони спонукали всіх до кусання калити, а господиня та циганка – до ігор: «Вгадай предмет на дотик (що за продукт?)», «Вгадай предмет на нюх» та розваг «Веселі шаровари», «Відгадай українську народну пісню за мелодією».

«Їду, їду калиту кусати!»

Вечорниці на Андрія Первозванного у бібліотеці продемонстрували єдність поколінь у спільному бажанні – відродженні кращих традицій минулого й сучасного, народної пісні, мови, історії і довели на практиці: народне – то завжди вічне, дороге, миле серцю, а головне - актуальне в будь-якому віці!

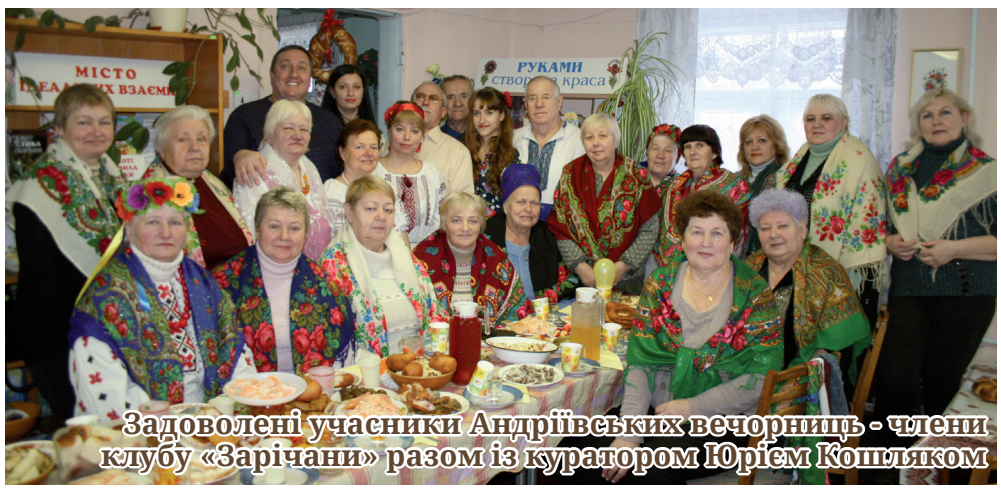

Задоволені учасники Андріївських вечорниць - члени клубу «Зарічани» разом із куратором Юрієм Кошляком